

του **Μιχάλη Παπαμακάρου**

Μία ημέρα μετά τις εκλογές, το στέλεχος της ΛΑΕ Δημήτρης Στρατούλης δήλωνε στην εκπομπή *Ενικός τα εξής*: «Φαίνεται ότι ο ίδιος ο λαός με τα δικά του χέρια έβαλε τη θηλιά στο λαιμό του για να την σφίξει ακόμη πιο πολύ. Η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού είπε ότι δεν υπάρχει σήμερα εναλλακτική επιλογή κόντρα στα μνημόνια». Στην ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ διαβάζουμε: «Το γενικό εκλογικό αποτέλεσμα εκφράζει σταθεροποίηση της αναδίπλωσης, της παθητικής αναμονής και συντηρητικοποίησης ενός μεγάλου τμήματος του λαού ... αποτυπώνει συμβιβασμό απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου σε συνθήκες οικονομικής κρίσης».

Τι έγινε τελικά; Ο λαός από «περήφανος» και «τολμηρός» όταν ψήφισε με 61,3% «Όχι» πριν 2,5 μήνες, τώρα έγινε «υποταγμένος» και «συντηρητικός»; Οι χιλιάδες διαδηλωτές της 3ης Ιούλη στο Σύνταγμα, τώρα υποτάσσονται στο δίλλημα «Τσίπρας ή Μειμαράκης»; Και καλά από την ηγεσία του ΚΚΕ δεν περιμέναμε και τίποτα διαφορετικό, δεν είναι η πρώτη φορά που μεταθέτει τις δικές της ανεπάρκειες στους εργαζόμενους και τη νεολαία, καλύπτοντας έτσι και το δικό της πολιτικό συντηρητισμό, αλλά περιμέναμε άλλα πράγματα από τα στελέχη ενός κόμματος που το βασικό τους προεκλογικό σύνθημα ήταν «Το Όχι δεν ηττήθηκε». Στο πλαίσιο του τωρινού εκλογικού αποτελέσματος μάλιστα επανεξετάζονται εκτιμήσεις για το βάθος και το ρηξιακό χαρακτήρα του «Όχι», καταλήγοντας από άλλο δρόμο τελικά στην εκτίμηση του Τσίπρα για το μήνυμά του...

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το εκλογικό αποτέλεσμα είναι αρνητικό. Ωστόσο τέτοιου χαρακτήρα τοποθετήσεις στρουθοκαμηλίζουν απέναντι στις μεγάλες ευθύνες της Αριστεράς, τόσο της κυρίαρχης, όσο και -με άλλο βάρος- της αντικαπιταλιστικής, για το πώς φτάσαμε εδώ. Πολύ περισσότερο υπεκφεύγουν από τις αναγκαίες κινηματικές και πολιτικές τομές της επόμενης ημέρας. Ας θυμηθούμε λοιπόν πως ο λαός έκανε τη περήφανη επιλογή του «Όχι». Εκείνη τη «καυτή» εβδομάδα του Ιούλη, η πλειοψηφία του ελληνικού λαού έβλεπε ότι μπροστά του διεξάγονταν μια πρωτοφανή, ταξική, πολιτική και πολιτιστική σύγκρουση 2 κόσμων. Ένωθε ότι αυτή τη φορά μπορεί να υπάρξει ένα ρήγμα. Ένα μεγάλο τμήμα του κόσμου είχε την αυταπάτη ότι μπορεί να υποχωρήσει ο αντίπαλος, πολλές φορές στην ιστορία υπάρχουν για μια ορισμένη φάση και «δημιουργικές» αυταπάτες. Έβλεπε ότι διαμορφώνεται ένα κοινωνικό - πολιτικό μπλοκ δυνάμεων (παρά τις εσωτερικές του πολύ σοβαρές διαφορές) και ότι υπάρχει μια ηγεσία σε αυτή τη προσπάθεια. Δε δίστασε να πάρει το ρίσκο γνωρίζοντας τις συνέπειες. Αλλά όπως τότε δεν έκανε το 61,3% «μόνος του», έτσι και τώρα δεν συμπεριφέρθηκε πολιτικά και εκλογικά μόνος του. Δεν μπορούμε να έχουμε 2 μέτρα και 2 σταθμά. Ο κόσμος όταν βλέπει ένα «σήμα», όταν καταλαβαίνει ότι γίνεται μια πραγματική μάχη μπαίνει σε αυτή. Ας το κρατήσουμε αυτό.

Ας θυμηθούμε τώρα τι έκανε η αριστερά αμέσως μετά το κλείσιμο της κάλπης του 61,3%. Το ίδιο βράδυ,

ο Τσίπρας, δηλαδή ο ηγέτης του κυρίαρχου πόλου της αριστεράς μετατρέπει το «Όχι» σε «Ναι», πρωταγωνιστεί στη νέα εθνική συναίνεση, υπογράφει νέα συμφωνία και ψηφίζει το 3ο μνημόνιο. Η αριστερή πλατφόρμα (μετέπειτα ΛΑΕ), καταγγέλλει το μνημόνιο και δεν το ψηφίζει, στηρίζει όμως τη κυβέρνηση και δεν διαχωρίζεται από το ΣΥΡΙΖΑ παρά με την προκήρυξη των εκλογών. Το ΚΚΕ ως συνήθως, κάνει μια διαδήλωση στο Σύνταγμα, καταγγέλλει τους απανταχού ομοιοταγήδες και στη πράξη λέει στο λαό: «στα έλεγα εγώ, ήθελες και τα έπαθες, απογοητεύσου τώρα και ψήφισε ΚΚΕ την επόμενη φορά». Άλλωστε τι άλλο να έκανε, να έλεγε το αναγκαίο «κάτω τα χέρια από το Όχι του λαού» δε μπορούσε, γιατί είχε ψηφίσει άκυρο... Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η αντικαπιταλιστική αριστερά διαδήλωσε το βράδυ του δημοψηφίσματος (και τις επόμενες ημέρες), αλλά ενώ ήδη είχε φανεί το που θα το πάει ο Τσίπρας, δεν μπόρεσε να πάρει πάνω της το «κάτω τα χέρια από το ΟΧΙ του λαού». Παρά τη θετική πρωτοβουλία του «Όχι μέχρι το τέλος», που συγκέντρωσε πάνω από 800 υπογραφές, αγωνιστών, συνδικαλιστών και διανοουμένων και τη συγκρότηση αντίστοιχων τοπικών πρωτοβουλιών σε πόλεις και γειτονιές, φάνηκε ότι δεν αρκούσε. Μια τέτοια μάχη βέβαια θα χρειαζόνταν μια μεγάλη κινητοποίηση, «πλατείες» και άλλα πράγματα. Το μικρό ακόμη μέγεθος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και η περιορισμένη της δυνατότητα να κινητοποιεί ευρύτερες μάζες εργαζόμενων και νεολαίας, απέβησαν καθοριστικές για μια τέτοια προσπάθεια. Ωστόσο θα μπορούσε να οξύνει περισσότερο τα πράγματα να θέσει το ζήτημα πιο αποφασιστικά στις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος, προκαλώντας μια βαθύτερη ρήξη τόσο στις δυνάμεις της «πλατφόρμας» όσο και του ΚΚΕ. Ας το κρατήσουμε και αυτό.

Το συμπέρασμα είναι ότι ενώ η αστική τάξη και οι μηχανισμοί της ΕΕ από το ίδιο βράδυ πήραν σοβαρά μέτρα ακύρωσης, αντιστροφής του «Όχι» και πολιτικής του καταστολής, (από αυτή την άποψη ο ΣΥΡΙΖΑ έδωσε την ισχυρότερη βοήθεια στο σύστημα, διαπράττοντας το μεγαλύτερο πολιτικό έγκλημα εις βάρος του λαού), οι δυνάμεις της ρήξης αδυνατούσαν, για διαφορετικούς λόγους η κάθε μία, να αντιστρέψουν την κατάσταση. Κάπως έτσι φτάσαμε στα «μπάνια του λαού» με το Τσίπρα να προκηρύσσει τελικά εκλογές με το μνημόνιο ψηφισμένο και τον κόσμο να έχει υποστεί ένα βαθύ πολιτικό πλήγμα, καθώς καμιά λαϊκή νίκη δεν μένει αναπάντητη από την αστική τάξη και αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε ποτέ.

Φτάνοντας στην προεκλογική περίοδο οι εργαζόμενοι και η νεολαία είχαν τις εξής επιλογές: Από τη μία του έλεγαν ότι η πολιτική είναι προαποφασισμένη και αυτό που έχει να κάνει είναι να διαλέξει ποιος θα τη διαχειριστεί καλύτερα. Από την άλλη, όσον αφορά την αριστερά του πολιτικού φάσματος, του προτεινόταν οι εξής εναλλακτικές: Το ΚΚΕ του έλεγε ότι δεν μπορεί να γίνει ρήξη τώρα, τα βασικά ζητήματα, των εργατικών δικαιωμάτων, του χρέους, του ευρώ και της ΕΕ θα λυθούν μετά, στη λαϊκή εξουσία. Στην ανακοίνωση για τα αποτελέσματα διαβάζουμε: «Έκανε (σημ. το ΚΚΕ) προσπάθεια να προβάλλει την εναλλακτική πρόταση εξουσίας που μπορεί να οδηγήσει στον πραγματικά διαφορετικό, όχι μόνο εναλλακτικό, αλλά ανώτερο τύπο οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας, με κατάργηση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, κοινωνική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, με κεντρικό σχεδιασμό.... Αυτές είναι οι προϋποθέσεις για έξοδο από την ΕΕ, προς όφελος του λαού, για μονομερή διαγραφή του χρέους και λύτρωση από τη μέγγενη των αγορών του κεφαλαίου». Με άλλα λόγια λοιπόν εντός του ευρώ και της ΕΕ θα καταργηθεί η καπιταλιστική ιδιοκτησία και θα ξεκινήσει ο «κεντρικός σχεδιασμός». Πραγματικά πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η νέα τοποθέτηση του ΚΚΕ η οποία ενώ κατηγορεί την ΑΝΤΑΡΣΥΑ για «πρόγραμμα ενσωματωμένο στο καπιταλισμό» προτάσσει ένα πρόγραμμα «λαϊκής εξουσίας» μέσα στο ευρώ και την ΕΕ...

Η ΛΑΕ αντίστοιχα έλεγε περίπου τα εξής: «Θα καταργήσουμε τα μνημόνια, θα βγούμε από το ευρώ (όταν το έλεγε και αυτό) και αν χρειαστεί να έρθουμε σε ρήξη με την ΕΕ το βλέπουμε». Έλα όμως που οι εργαζόμενοι και η νεολαία θυμήθηκαν ότι η ΕΕ τον Ιούλη μας είπε «ή μνημόνια ή εκτός ευρώ και ΕΕ» οπότε είναι πλέον πολύ διστακτικοί σε προτάσεις ρήξης χωρίς σοβαρή, επεξεργασμένη και πραγματική προοπτική.

Στην ουσία το ίδιο πρόβλημα είχε να αντιμετωπίσει και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Της επεξεργασίας δηλαδή και

κατάθεσης στο λαό ενός πραγματικού σχεδίου ρήξης και ανατροπής με πολιτικούς κόμβους, υποκείμενα, εργαλεία, συμμαχίες και διεθνή αναφορά, με το κίνημα και την αριστερά που μπορεί να το εφαρμόσει. Ο κόσμος σου έλεγε: «αυτό που μας λέτε μπορεί να γίνει, ή είναι χορός του Ζαλόγγου»; Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θεωρείται από χιλιάδες πλέον ανθρώπους μια μάχιμη, ανατρεπτική δύναμη. Αυτό όμως δε φτάνει. Οι λαοί δεν κλείνουν ανατρεπτικά ραντεβού στα τυφλά, ούτε εξηγείρονται επειδή πρέπει. Όσο η ρήξη δεν φαίνεται δυνατή και οργανωμένη ο κόσμος θα κινείται σε διαχειριστικές πολιτικές λύσεις, θα αποφασίζει πρακτικά και όχι ιδεολογικά. Το θέμα λοιπόν δεν είναι να τα ρίχνουμε στο λαό που «υποτάσσεται» αλλά να τον εμπνεύσουμε με το ξεδίπλωμα του σχεδίου της ανατροπής.

Πηγή: prin.gr